

Olga (Hilkka Kolin), Irina (Laura Nummi) ja Masha kaipaavat kuvernementtikaupungin harmaudesta haaveiden Moskovaan.

Voi rakkaat sisaret!

TEATTERI

Anton Tšehov: Kolme sisarta. Suomennos Eino ja Jalo Kalima, sovittanut Taisto-Bertil Orsmaa, ohjaus/puvustus/lavastus Aino-Maija Hyttilä, valot ja tehosteet Vladimir Vladimirov ja Aljona Vladimirova, rooleissa Hilkka Kolin, Annina Kotilainen, Laura Nummi, Kari Suni, Hannele Syrjälahti, Teuvo Lehtinen, Jussi Kemppainen, Tommi Virhiä, Jarno Malinen, Juha Vastamaa, Väinö Välkky ja Kristiina Jerkov. Näytelmäryhmä Monikasvojen esitys Porin Työväenopiston auditoriossa 11.5.2001.

Kolme sisarta, joka perustuu Tšehovin lääkärinaikojen omiin muistoihin Moskovasta vajaan sata kilometriä länteen sijainneesta Voskresenkin pikkukaupungista, on siinä mielessä vaativa näytelmä, että sen viiteympäristö on varsin staattinen. Tšehovilainen suru, toisaalta avuttomuus elämän kiertokulun osasena vaatii paneutumista, sisimmän esiintuontia herkin vedoin, koska kuvernementtikaupunki itse ei muodosta kertovaa elementtiä. Näyttelijän on löydettävä Mashansa, Irinansa tai Olgansa, sukellettava sisään, mutta toisaalta löydettävä ulkoinen yhteys, läsnäolo muihin.

Monikasvot on koulutusnäyttämö, jossa osan näyttelijärunkoa muodostaa jo kokenutkin harrastajakaarti. Se, että Monikas-

vojen ja Ainoa-Maija Hyttilän esille loihtimassa Prozorovin talossa ihmiset eivät aidosti tunnetasolla kosketa toisiaan tai eivät edes ole läsnä tapahtumissa, ainakin vaikuttaa tekstiin paneutumisesta johtuvalta epävarmuudelta, toisinaan myös heikolta näyttelemiseltä. Prozorovin talo ei hengitä, siellä ei eletä, vaan näyttämöllä katse kohdistetaan kulloiseenkin puhujaan, henkilökohtaiseen manifestoijaan. Lopputulos ei ole kovin koherentti.

Toisaalta, jos kyseessä on alkuperäisohjaukseen nivoutuva tyyli tarkastella ihmisiä yhtenä osasena kerrallaan, olisi se voinut ohjauksessa ilmetä painokkaammin – erityisellä alleviivauksella.

Kaukokaipuu, hirvittävä haikeuden tunne tekee Tšehovin *Kolmesta sisaresta* joka tapauksessa tekstinä hyvin vaikuttavan näytelmän. Hyttilän ohjaus nostaa sisaruksista parhaiten esille nuoren Irinan, jonka roolissa Laura Nummi vastaakin näyttämön herkimmästä roolisuurituksista. Miesrooleista varmin on Tommi Virhiän Versinin, mutta tunnustettava se on, että voimaa ja persoonaa saa näistä upseeriherroista hakea.

Monikasvojen *Kolmessa* sisareissa on nähty vaivaa monessa suhteessa. Ohjaus loihtii esiin muutamia pysäytettyjä, hyvin mietittyjä tilannekuvia, joista loppukohtaus on mieleenpainuvien. Valaistuksessa pyritään hakemaan sävyjä elävin kynttilöin, värein ja himmennyksin – tosin kaikkien värien vaihtumisen symboliikka jäi runsaudessaan epäselväksi.

Musiikkitaustan valintoihin linjakkuutta.

Ville Hammarberg